

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobců: a) H. V., nar.X, trv. bytem X, b) M. M., nar. X, trv. bytem X, c) M. K., nar. X, trv. bytem X, všichni zast. Mgr. Janou Gavlasovou, advokátkou se sídlem Západní 449, Chýně, 253 01 Hostivice, d) Mgr. J. G., nar. X, trv. bytem X, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, odbor vnitřních věcí a krajský živnostenský úřad, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.6.2010 č.j. 101983/2010/KUSK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Středočeského kraje, odbor vnitřních věcí a krajský živnostenský úřad, ze dne 25.6.2010 č.j. 101983/2010/KUSK, **s e z r u š u - j e** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobcům a) H.V., b) M. M. a c) M.K. náklady řízení ve výši 12.680,- Kč k rukám jejich právní zástupkyně Mgr. Jany Gavlasové, advokátky, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou včas podanou u Městského soudu se žalobci domáhali přezkoumání rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru vnitřních věcí a krajského živnostenského úřadu, ze dne 25.6.2010 č.j. 101983/2010/KUSK, jímž na základě odvolání žalobců proti usnesení Komise k projednávání přestupků města Hořovice č.j. Pre 71/2010 s datem 15.3.2010 (vypravené 19.3.2010) ve věci návrhu na projednávání přestupku proti občanskému soužití dle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích,

bylo rozhodnuto tak, že podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, se napadené usnesení Komise k projednávání přestupků města Hořovice mění takto: „Věc přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kterého se měl dopustit J. Š., trv. pobyt X, tím, že na svých webových stránkách [X](#) v článku ze dne X uveřejňoval skutečnosti, kterými se navrhovatelé H.V., M. M., M.K., Mgr. J. G. cítili uraženi na cti, se podle ust. § 66 odst. 3 písm. f) zákona o přestupcích odkládá, neboť návrh na zahájení řízení o přestupku byl podán opožděně.“ Výrokem usnesení správního orgánu I. stupně bylo dle § 66 odst. 3 písm. f) zákona o přestupcích řízení ve věci shora uvedeného přestupku zastaveno, neboť návrh na zahájení řízení o přestupku byl podán opožděně.

Žalobci rozporují konstatování uplynutí lhůty k podání návrhu, který došel správnímu orgánu dne 25.2.2010 tak, jak bylo prvoinstančním orgánem zdůvodněno. Žalobci poukázali na to, že policejní orgán jim sdělil svým přípisem ze dne 18.11.2009, který odeslal až dne 27.1.2010, že odevzdal spisový materiál správnímu orgánu. Policejní orgán ve lhůtě určené pro podání návrhu na zahájení řízení stran přestupku odevzdal spisový materiál, jež obsahoval shodné skutečnosti, správnímu orgánu. V zákonné lhůtě došel správnímu orgánu návrh na zahájení správního řízení a tento, pokud měl námitky, resp. požadavek na doplnění, což je zjevné, neboť vyzývá navrhovatele k doplnění rozhodných skutečností stran skutků, vůči nimž řízení nezastavil, měl vyzvat navrhovatele k doplnění a nikoli bez dalšího nekonat. Žalobci odkázali na ust. § 68 odst. 2 zákona o přestupcích s tím, že dle nich toto ustanovení neuvádí, že se musí jednat o postoupení věci poté, kdy jsou orgány činnými v trestním řízení zahájeny úkony trestního řízení. Žalobci dále odkázali na ust. § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu, kde je odkázáno, nejde-li o podezření z trestného činu, na možnost vyřídit věc jinak. Takovým vyřízením může být zejména odevzdání věci příslušnému orgánu k projednání přestupku nebo jiného správního deliktu. Policejní orgán odevzdal spisový materiál správnímu orgánu, tedy vyřídl věc jinak než zahájením trestního stíhání či odložením věci či založením spisu. Správní orgán obdržel spisový materiál ve lhůtě stanovené zákonem, t.j. ve lhůtě tří měsíců, a měl jednat s tímto materiálem jako s návrhem na zahájení správního řízení ve věci přestupku proti občanskému soužití. Pokud je správní orgán toho názoru, že se nejedná o návrh, ale že měl být tento znovu podán, což žalobci učinili, pak jednali ve smyslu § 68 odst. 2 zákona o přestupcích, neboť podali návrh v zákonné lhůtě, tedy ve lhůtě, kdy se dozvěděli o tom, že policejní orgán věc postoupil správnímu orgánu. Tyto námitky vznesli žalobci již v odvolacím řízení proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Žalobci uvedli, že Mgr. G. vlastním jménem a v zastoupení žalobců podala Policii ČR Zdice žádost o prověření, zda nedošlo ke spáchání trestného činu, s datem 24.9.2009. Po prověření žádosti byla věc, aniž by byly zahájeny úkony v trestním řízení, dle ust. § 58 odst. 3 zákona o přestupcích odevzdána správnímu orgánu se závěrem, že nebylo zjištěno v tomto případě naplnění skutkové podstaty trestného činu a věc byla kvalifikována jako přestupek proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Správní orgán dotazem ze dne 12.3.2010 ověřil, že ve věci vedené pod sp. zn. KRSP-109047-1/PŘ-2009-010216 nebyly zahájeny úkony trestního řízení. Dle žalovaného nelze tudíž aplikovat podmínku věty první ust. § 68 odst. 2 zákona o přestupcích o běhu lhůty tří měsíců ode dne, kdy se navrhovatelé dozvěděli o postoupení věci orgánem činným v trestním řízení k podání návrhu. Dle žalovaného je tříměsíční subjektivní lhůta pro podání návrhu ve smyslu ust. § 68 odst. 2 zákona o přestupcích zachována pouze v případě postoupení orgánem činným v trestním řízení, t.j. policejním orgánem, který konal podle trestního řádu. Pokud úkony policejní orgán podle trestního řádu nečinil, nejedná se o orgán činný v trestním řízení a tříměsíční subjektivní lhůta pro podání návrhu nemůže od okamžiku postoupení správnímu

orgánu plynout. Dle odvolacího orgánu lze návrh v takovém případě podat pouze tři měsíce od okamžiku, kdy se postižený dozvěděl o přestupku. Jedná se o hmotněprávní propadnou lhůtu.

Žalobci s tímto stanoviskem nemohou souhlasit. Prvotně se obraceli na policejní orgán a žádali, aby prověřil, zda v dané věci nedošlo ke spáchání trestného činu pomluvy podle § 206 tr. zákona. Tento však neshledal, že by se o daný trestný čin jednalo, ale shledal, že se jedná pouze o přestupek a s tím věc postoupil správnímu orgánu. Dle žalobců není pravdou, že policejní orgán nevystupoval jako orgán činný v trestním řízení. Dle žalobců je policejní orgán ve smyslu obecně závazných právních předpisů orgánem činným v trestním řízení viz ust. § 12 odst. 1 a 2 tr. řádu, tím spíše, pokud je v situaci, že se zabývá došlým podáním, jehož obsahem jsou skutečnosti, které mají nasvědčovat tomu, že došlo ke spáchání trestného činu. Policejní orgán však ve smyslu § 158 a násl. tr. řádu na základě trestního oznámení, resp. podnětu, prověřoval, zda byl spáchán trestný čin či nikoli. Následně pak byl učiněn další úkon orgánem činným v trestním řízení, a to postoupení spisového materiálu a tím i celé věci správnímu orgánu, protože jednání sice nevykazuje znaky trestného činu, nicméně lze je kvalifikovat jako přestupek.

Žalobci dále poukazují na to, že neměli možnost se o dané situaci dozvědět dříve, než jim bylo doručeno vyrozumění policejního orgánu, i s ohledem na to byli v domněnku, že tento prověřuje, zda došlo ke spáchání trestného činu pomluvy či nikoli. Ihned poté, co obdrželi předmětné vyrozumění, na něj reagovali ve smyslu návrhu na projednání věci – podezření ze spáchání přestupku ze dne 23.2.2010, kde Městskému úřadu Hořovice sdělovali skutečnosti k dané věci a dále pak sdělovali nově vzniklé skutečnosti, které v době podání žádosti ještě nebyly žalobcům známy.

Žalobci uvedli dále, že žalovaný v odůvodnění uvádí, že tříměsíční subjektivní lhůta pro podání návrhu ve smyslu ust. § 68 odst. 2 zákona o přestupcích je zachována pouze v případě postoupení orgánem činným v trestním řízení, t.j. policejním orgánem, který konal podle trestního řádu. Ke zmiňovanému žalobci uvádějí, že dle uvedeného ustanovení je nepochybné, že daná lhůta byla zachována. Odvolací orgán v odůvodnění uvedl, že nebyla naplněna podmínka pro počítání lhůty k podání návrhu příslušnému správnímu orgánu dnem, kdy se žalobci dozvěděli o postoupení věci orgánem činným v trestním řízení. Z těchto důvodů proto dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro odložení věci z důvodu opožděnosti návrhu. Žalobci s tímto postupem nesouhlasí a setrvali na stanovisku, že policejní orgán jakožto orgán činný v trestním řízení činil úkony dle trestního řádu a tudíž je zde lhůta zachována, a bylo by v příkrém rozporu se zákonem, aby řízení bylo zastaveno či aby byla věc pro zmeškání lhůty odložena. Z uvedených důvodů žalobci navrhli, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a zároveň i usnesení Komise k projednání přestupků Městského úřadu Hořovice č.j. Pre 71/2010 ze dne 15.3.2010. Zároveň žádali přiznání náhrady nákladů řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil a setrval na stanovisku, které bylo zaujato v napadeném rozhodnutí.

K žalobnímu bodu týkajícímu se protiprávnosti jeho postupu uvedl, že dle jeho názoru odevzdání spisového materiálu ze strany Policie ČR nemohlo suplovat návrh poškozené osoby. Správní orgán I. stupně mohl zahájit řízení o přestupku dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích až na základě návrhu podaného žalobci. Takový návrh mu byl doručen 25.2.2010.

Dle názoru žalovaného nevystupoval policejní orgán jako orgán činný v trestním řízení. Dle názoru žalovaného je trestní řízení zahájeno dnem, kdy policejní orgán sepiše záznam o podezření ze spáchání trestného činu podle § 158 odst. 3 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), včetně skutkových okolností, pro které řízení zahajuje. Takový krok však ze strany policejního orgánu učiněn nebyl. Dle názoru žalovaného proto nelze aplikovat podmínku věty první § 68 odst. 2 zákona o přestupcích, která se týká běhu lhůty ode dne, kdy se navrhovatelé dozvěděli o postoupení věci orgánem činným v trestním řízení. Z těchto důvodů žalovaný považuje postup prvostupňového správního orgánu i svůj vlastní postup v souladu hmotněprávními i procesněprávními předpisy. Z těchto důvodů navrhl, aby byla žaloba zamítnuta a rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů soudního řízení.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí, podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.).

Městský soud v Praze poté dospěl k závěru, že je dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení podle ust. § 76 odst. 1 s.ř.s.

Předmětem podané žaloby je přezkoumání rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Středočeského kraje, který napadeným rozhodnutím k odvolání žalobců změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž bylo zastaveno řízení ve věci spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kterého se měl dopustit J. Š. tím, že na svých webových stránkách [X](#) v článku ze dne X uveřejňoval skutečnosti, kterými se navrhovatelé H. V., M. M., M. K. a Mgr. J. G. cítili uraženi na cti, podle ust. § 66 odst. 3 písm. f) zákona o přestupcích. Žalovaný správní orgán výrok napadeného rozhodnutí změnil tak, že místo zastavení řízení rozhodl, že se věc podle citovaného ustanovení § 66 odst. 3 písm. f) zákona o přestupcích odkládá, neboť návrh o přestupku byl podán opožděně.

Ze správního spisu soud zjistil, že se žalobci obrátili s návrhem na projednání věci podezření ze spáchání přestupku J. Š., kterého se měl dopustit 21.9.2009, podáním dne 25.9.2010 u Městského úřadu Hořovice. V této souvislosti odkázali také na to, že byli vyrozuměni o tom, že Policie ČR Zdice pod sp. zn. KRPS-109047-2/PŘ-2009-010216 věc postoupila správnímu orgánu. Toto oznámení mělo dojít právnímu zástupci žalobců dne 27.1.2010. Vyrozuměním Policie ČR, krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územní odbor vnější služby Beroun, ze dne 18.11.2009 pod již shora uvedeným č.j. bylo právní zástupkyni žalobců sdělováno, že po prošetření obsahu webových stránek provozovaných J. Š. byla stanovena právní kvalifikace přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, a proto byla věc odevzdána správnímu orgánu Městského úřadu Hořovice.

Žalobci pak podali u tohoto správního orgánu návrh na projednání věci dne 25.2.2010.

Tento správní orgán se dotázal Policie ČR, zda ve věci byly policií zahájeny úkony trestního řízení. Ta dopisem z 12.3.2010 sdělila, že tyto úkony zahájeny nebyly, neboť nebyly naplněny znaky trestného činu.

Následně pak usnesením ze dne 5.3.2010 č.j. Pre 71/2010 bylo rozhodnuto podle § 66 odst. 3 písm. f) zákona o přestupcích o zastavení řízení, neboť návrh na zahájení přestupku byl podán opožděně. Správní orgán odůvodnil toto své rozhodnutím tím, že návrh na projednání přestupku byl podán opožděně, když vycházel z toho, že lhůta pro podání návrhu začala běžet od 24.9.2009, tedy od data podání trestního oznámení. Za počátek běhu lhůty nepovažoval postoupení věci Policií ČR, neboť vycházel z toho, že v tomto případě se nejednalo o postoupení věci orgánem činným v trestním řízení, když nebyly zahájeny úkony trestního řízení a Policie ve věci trestní řízení nevedla.

K odvolání žalobců pak rozhodl žalovaný tak, jak bylo již shora uvedeno, a tento názor správního orgánu I. stupně rovněž přijal.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle ust. § 68 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, u přestupku, který lze projednat jen na návrh, lze návrh podat příslušnému správnímu orgánu nejpozději do tří měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o přestupku nebo o postoupení věci orgánem činným v trestním řízení.

V této věci se jedná o návrh ve věci přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, kdy je možno přestupek projednat pouze na návrh. Je nepochybné, že žalobci se obrátili s návrhem nejdříve na Policii ČR s tím, že žádali o posouzení, zda se v tomto případě nejedná o spáchání trestného činu. Policejní orgán v této věci, jak vyplývá z jeho předkládacího dopisu správnímu orgánu města Hořovice, provedl šetření obsahu webových stránek, zda se J. Š. nedopustil trestného činu. Dospěl pak k závěru, že toto jednání nenaplnuje skutkovou podstatu trestného činu, ale přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Proto věc podle ust. § 68 odst. 2 zákona o přestupcích postoupil k projednání správnímu orgánu. O tom vyrozuměl navrhovatele (žalobce). Upozornil je zároveň na to, že se jedná o přestupek, který lze projednat jen na návrh. Z podkladů předložených žalobci je zřejmé, že byli informováni o postoupení této věci Policií ČR správnímu orgánu Městského úřadu Hořovice. Ze správního spisu soud zjistil, že návrh na projednání věci, t.j. podezření ze spáchání shora uvedeného přestupku, podali žalobci u Městského úřadu Hořovice dne 25.2.2010. Správní orgán I. stupně ani žalovaný se nezabýval otázkou, zda byl návrh podán ve lhůtě tří měsíců po postoupení věci orgánem činným v trestním řízení z pohledu plynutí této lhůty. Nebylo ověřeno, k jakému datu byli navrhovatelé (žalobci) informováni o tom, že věc byla orgánem činným v trestním řízení postoupena k vyřízení jako přestupek. Bylo pouze vycházeno z toho, že se žalobci museli dovědět o spáchání přestupku nejpozději ke dni podání návrhu na posouzení, zda se nejedná o trestný čin, který byl datován ke dni 24.9.2009. Od tohoto data tedy počítali lhůtu tří měsíců k podání návrhu u správního orgánu. Dospěli tak k závěru, že návrh byl podán po uplynutí lhůty tří měsíců, když došel správnímu orgánu dne 25.2.2010.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že toto posouzení není správné a je v rozporu s ust. § 68 odst. 2 zákona o přestupcích. V tomto ustanovení se hovoří o tom, že lhůta tří měsíců plyne ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o přestupku nebo o postoupení věci orgánem činným v trestním řízení. Správními orgány bylo vycházeno z toho, že lhůta tří měsíců uplynula od toho okamžiku, kdy se navrhovatelé dozvěděli o přestupku. Tato skutečnost odpovídá podkladům, které jsou obsahem správního spisu. Pokud by byla lhůta tří měsíců posuzována od data, kdy se žalobci dozvěděli o spáchání přestupku, byl by návrh

podaný u správního orgánu I. stupně opožděný. Správní orgány však nesprávně vyložily obsah ust. § 68 odst. 2 zákona o přestupcích. Soud vyšel z toho, že v tomto případě se žalobci nejdříve domáhali posouzení otázky, zda nedošlo jednáním, které bylo shora uvedeno, ke spáchání trestního činu. Obrátili se proto na orgány policie, které tuto otázku posoudily. Je nepochybné, že policejní orgány jsou orgány činnými v trestním řízení. Je nepochybné, že policejní orgán provádí úkony k objasnění a prověření skutečností, zda byl spáchán trestný čin. V tomto případě, jak vyplývá i ze sdělení policie s datem 18.11.2009, se policie zabývala otázkou, zda nedošlo obsahem webových stránek provozovaných J. Š. ke spáchání trestného činu. Policie dospěla přitom k závěru, že se o trestný čin nejedná, a proto nezahájila úkony trestního řízení, ale postoupila věc k vyřízení správnímu orgánu příslušnému k vyřízení přestupku proti občanskému soužití. O postoupení věci také informovala s poučením ve smyslu zákona o přestupcích i navrhovatele (žalobce). Soud dospěl k závěru, že policie v tomto případě prováděla přípravné řízení spočívající v prověřování. Toto prověřování bylo provedeno na základě přijatého oznámení o spáchání trestného činu. Pokud by informace, které byly prověřovány, nasvědčovaly tomu, že se stal skutek, který je trestným činem a spáchala ho konkrétní osoba, bylo by zahájeno trestní stíhání. V tomto případě tomu tak nebylo a orgán činný v trestním řízení, v tomto případě Policie ČR, postupoval podle § 159a trestního řádu, kdy v případě, že nejde o podezření z trestného činu, policejní orgán odevzdá věc příslušnému orgánu k projednání přestupku podle odst. 1 písm. a) tohoto ustanovení.

Je tedy nepochybné, že věc byla postoupena správnímu orgánu orgánem činným v trestním řízení a je tak splněna podmínka ust. § 68 odst. 2 zákona o přestupcích, kdy v takovémto případě je lhůta k podání návrh příslušnému správnímu orgánu počítána od okamžiku, kdy se navrhovatel dozvěděl o postoupení věci orgánem činným v trestním řízení.

Pokud tedy správní orgán I. stupně i žalovaný vycházel z toho, že návrh byl podán opožděně, neboť se navrhovatelé dozvěděli o přestupku před více než třemi měsíci před podáním návrhu, nebylo postupováno v souladu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu. V tomto případě měly oba správní orgány posoudit, zda byl návrh podán ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy se navrhovatelé dozvěděli o postoupení věci orgánem činným v trestním řízení správnímu orgánu.

Správní orgány nezjišťovaly, ke kterému dni se navrhovatelé o postoupení věci dozvěděli. Soud proto otázku, zda byl návrh podán ve lhůtě stanovené v § 68 odst. 2 správního řádu, nezkoumal. Zkoumání této otázky přísluší správním orgánům.

Soud konstatuje, že se správní orgány dopustily pochybení při posouzení této věci, když vycházely z toho, že je třeba, aby orgán činný v trestním řízení ve věci toto trestní řízení zahájil a vedl. Tato skutečnost ze znění ust. § 68 odst. 2 správního řádu nevyplývá. Je zde pouze konstatováno, že se jedná o postoupení věci orgánem činným v trestním řízení. Takovým orgánem je mimo jiné i orgán policie, takže podmínka stanovená v tomto ustanovení byla splněna.

Soud dospěl k závěru, že správní orgány porušily ustanovení o řízení před správním orgánem, a proto je dán důvod pro zrušení rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

Soud podle § 78 odst. 4 s.ř.s. rozhodl zároveň o tom, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je vázán v dalším řízení právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku podle § 78 odst. 5 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci měli ve věci úspěch, proto jim byla přiznána náhrada nákladů řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč a nákladů za zastoupení advokátem. Odměna advokáta byla přiznána za dva úkony právní služby, t.j. převzetí věci a sepsání žaloby po 2.100,- Kč podle § 9 odst. 3 písm. f), § 7 a § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění platném v době podání žaloby. Odměna pak byla vypočtena s přihlédnutím k ust. § 12 odst. 4 advokátního tarifu, neboť se jedná o společné úkony při zastupování více osob. Zároveň byla přiznána náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 300,- Kč. Celkem činí odměna advokáta 10.680,- Kč. Náklady řízení, které hradí žalovaný ve lhůtě stanovené ve výroku tohoto rozsudku, činí celkem 12.680,- Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku l z e podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřipustná.

V Praze dne 27. prosince 2013

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně